

Nekrológ

Dr. Goda László okleveles mérnök (Budapesti Műszaki Egyetem-BME 1952), a műszaki tudományok kandidátusa (Moszkva 1962).

Mérnöki diplomájának megszerzését követően szakmai munkáját a MEVIÉP (Mezőgazdasági Vízügyi Építő Vállalat) vidéki építésvezetőségein kezdte. Főmunkavezetői, építésvezetői munkakörben a vállalat mezőtúri, kisújszállási, végül budapesti építésvezetőségein dolgozott. Rizstelepek, csatornák, öntözőtelepek építését irányította.

1957-ben a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet (VITUKI) állományába lépett. Dolgozott a Tisza mederfelvételének előkészítő terepmunkáiban, majd a vízmérő csoporthoz kerülve az akkor még centralizáltan működő országos vízhozammérő hálózat munkájának szervezésében, a mérési adatok gyűjtésében, feldolgozásában vett részt. 1958 végén a vízmérő csoport vezetője lett.

1959-ben megpályázott és elnyert egy 3 éves aspirantúrát a moszkvai Meliorációs Intézetbe. Kutatási eredményeit a hazai hidrológiai viszonyokra adaptálva dolgozta ki kandidátusi értekezését („*A felszíni lefolyás alakulása Magyarországon*”), amit 1962-ben védett meg.

1963 elejétől – ismét a VITUKI-ban – a Vízgazdálkodási Osztályon folytatta munkáját. Ekkor dolgozta ki „*A többnapos nagycsapadékok gyakorisága*” című témát, aminek eredményei 1966-ban külön kiadványban is megjelentek.

Dr. Goda László

Jászárokszállás, 1928. 10. 14. – Budapest, 2024. 10. 05.

1966-ban felkérést kapott a Duna Bizottság hidrometeorológiai osztályvezetői állásának betöltésére. Itt irányította a hidrometeorológiai adatok gyűjtését a tagországoktól, a Duna évenként megjelenő hidrológiai évkönyvének és egyéb hidrológiai kiadványok összeállítását. Foglalkozott a dunai hajózást elősegítő ajánlások kidolgozásával.

Duna-bizottsági mandátumának lejárását követően, 1972 májusában visszatért a VITUKI-ba. A következő évtől kezdődően a Felszíni Vizek Főosztályát vezette. Irányította az akkor még központi keretek között folyó vízrajzi észlelés, mérés, adatfeldolgozás továbbá az évkönyvszerkesztés és a vízjelzés feladatköreit.

Az 1976-évi átszervezés eredményeképpen a VITUKI főosztályai 4 intézetbe szerveződtek. Ezt követően a Vízrajzi Intézetet irányította előbb intézetvezetőként, majd intézeti igazgatóként. A vezetése alatti időszakban jelentős súlyt képviseltek a nagy árvizek értékelésével és az árvédelmi fejlesztések megalapozásával kapcsolatos témák. Rendszeressé vált a hazai folyók és tavak mederfelvétele. Utolsó 5-éves megbízásának leteltekor, 1990-ben nyugdíjba vonult.

Főbb munkaterületei: vízrajzi szolgálat szervezése, hidrológiai észlelő hálózat optimalizálása, fejlesztése, csapadék statisztika, dunai gázlok és hajózás, hidrológiai előrejelzések, árvízvédelem hidrológiája, nemzetközi hidrológiai kapcsolatok és együttműködés.

Nyugdíjba vonulását követően csak kisebb szakmai feladatokat vállalt. Kivételként említendő a Duna gázlóiról készült tanulmánya, amely a Duna-menti országok együttműködésének Duna Monográfia sorozatában külön kötetként jelent meg.

Szakirodalmi munkásságát (részben társszerzőként) mintegy 35 tanulmány, dolgozat, kutatási eredmény mutatja, melyekből több idegen nyelven is megjelent. „*A Duna gázlója Pozsony–Mohács között*” című közleményéért 1995-ben megkapta az MHT Vitális Sándor szakirodalmi díját. Munkásságának elismerését jelentette a Munka Érdemrend Arany fokozata kitüntetés (1986).

Közreműködött több szakmai szervezet munkájában: tagja volt az MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának, a Hajózási Albizottságnak, a Tudományos Minősítő Bizottság szakbizottságának és az Interkozmosz Tanács Magyar Nemzeti Bizottságának. A Magyar Hidrológiai Társaság Árvízvédelmi és belvízvédelmi Szakosztálya vezetőségének megalakulásától több mint egy évtizedig tagja volt, valamint 1977–1985 között a Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának elnökeként tevékenykedett. Szakmai és társasági tevékenységének elismerésül 1983-ban Bogdánfy Ödön emlékérmét, 2021-ben Tiszteleti Tag címet kapott.

2024. október 5-én, néhány nappal 96. születésnapja előtt hunyt el.

Dr. Szlávik Lajos

